

59

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 15 stycznia 1952 r.

w sprawie obniżenia stawki podatku obrotowego od świadczeń zespołów adwokackich.

Na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 449) zarządza się, co następuje:

§ 1. Stawkę podatku obrotowego od świadczeń zespołów adwokackich obniża się na 4‰.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1952 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

60

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 lutego 1952 r.

w sprawie poboru w drodze inkasa podatków i innych należności.

Na podstawie art. 5 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 56, poz. 506) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Inkaso należności z tytułu:

- 1) podatku gruntowego,
- 2) wkładów oszczędnościowych na fundusz B — Społecznego Funduszu Oszczędnościowego,
- 3) równowartości świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne,
- 4) podatków terenowych,
- 5) opłat elektryfikacyjnych,
- 6) składek na rzecz Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń wzajemnych za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe (budynków, ruchomości rolnych i domowych, ziemiopłodów oraz inwentarza żywego)

powierza się sołtysom (podsołtysom) bądź innym osobom powołanym przez prezydium gminnych rad narodowych.

2. Prezydium miejskich rad narodowych mogą powierzyć inkaso należności określonych w ust. 1 na terenie miast pracownikom przez siebie wyznaczonym.

§ 2. 1. Na każdą pobraną przez siebie kwotę inkasent (§ 1) wydaje pokwitowanie z kwitariusza o ściśle zarachowanych kwitach, dostarczonego przez właściwe prezydium rady narodowej.

2. Kwity powinny być pisane przebitkowo przez kalkę, aby w kwitariuszu pozostawały kopie wydanych kwitów.

3. Inkasenci obowiązani są codziennie wpłacać pobrane sumy do kasy specjalnej w prezydium gminnej (miejskiej) rady narodowej.

4. Prezydium gminnej (miejskiej) rady narodowej może zezwolić na wpłacanie pobranych sum w innych terminach, jednak nie rzadziej aniżeli raz w tygodniu; w tym przypadku prezydium określi kwotę, którą należy wpłacić bezzwłocznie.

§ 3. Inkasentom przyznaje się wynagrodzenie w wysokości 0,5‰ od sumy zainkasowanych należności.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1952 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

61

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW PRZEMYSŁU LEKKIEGO I HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 14 lutego 1952 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie powierzenia Centrali Skór Surowych i Centrali Handlowej Przemysłu Skórzanego gospodarowania skórami futerkowymi.

Na podstawie art. 4 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o reglamentacji niektórych surowców, półfabrykatów i wyrobów gotowych (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 46, poz. 341 i z 1950 r. Nr 49, poz. 447) oraz

w związku z rozporządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 13 lutego 1951 r. w sprawie reglamentacji skór futerkowych (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 176) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Przemysłu Lekkiego i Handlu Wewnętrznego z dnia 13 lutego 1951 r. w sprawie powierzenia Centrali Skór Surowych i Centrali Handlowej Przemysłu Skórzanego gospodarowania skórami futerkowymi (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 180) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule wyrazy: „Centrali Skór Surowych” zastępuje się wyrazami: „Centralnemu Zarządowi Skupu Surowców Włókienniczych i Skórzanych”;
- 2) w § 1 ust. 1 wyrazy: „przedsiębiorstwu państwowemu „Centrala Skór Surowych” zastępuje się wyrazami: „Centralnemu Zarządowi Skupu Surowców Włókienniczych i Skórzanych”;

3) § 1 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jednostki określone w ust. 1 i 2 mogą dokonywać skupu i sprzedaży reglamentowanych skór futerkowych przez podległe im placówki terenowe lub inne przedsiębiorstwa gospodarki społecznej, organizacje gospodarcze oraz osoby, które uzyskały odpowiednie zezwolenie na wykonywanie czynności handlowych, albo wyrazić zgodę na dokonywanie skupu lub sprzedaży przez te przedsiębiorstwa, organizacje lub osoby.”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Lekkiego: *E. Stawiński*

Minister Handlu Wewnętrznego: *w z. J. Kutin*

62

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ, PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO ORAZ ZDROWIA

z dnia 7 lutego 1952 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy na niektórych obrabiarkach do drewna.

Na podstawie art. 2 ust. 1 lit. a) i c) oraz ust. 2 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 325) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Rozporządzenie niniejsze dotyczy ochrony życia i zdrowia osób zatrudnionych przy obrabiarkach do drewna wymienionych w rozporządzeniu.

§ 2. 1. Obrabiarka o napędzie mechanicznym powinna posiadać urządzenia do oddzielnego jej włączenia i wyłączenia oraz do natychmiastowego jej zatrzymania. Urządzenia te powinny być łatwo dostępne ze stanowiska roboczego, sprawnie działające i zabezpieczone przed włączeniem przypadkowym.

2. Urządzenia blokujące ruch obrabiarki powinny być tak zbudowane, aby nie dopuszczały przypadkowego uruchomienia obrabiarki bez woli obsługującego.

3. Urządzenia zatrzymujące takich obrabiarek, które mogą być obsługiwane przez więcej niż jednego pracownika, powinny być łatwo dostępne z dwóch przeciwnych końców obrabiarki.

§ 3. 1. Pracownik uruchamiający obrabiarkę powinien przed dokonaniem tej czynności sprawdzić dokładnie, czy uruchomienie obrabiarki nie grozi wypadkiem.

2. Jeżeli przy jednej obrabiarce pracuje więcej niż jedna osoba, o chwili uruchomienia obrabiarki powinny być uprzedzone przez pracownika odpowiedzialnego za obsługę danej obrabiarki wszystkie osoby przy niej pracujące, przy czym każda z tych osób w swym zakresie powinna stwierdzić, że obrabiarka może być uruchomiona bez spowodowania wypadku.

3. Gdy ustalony sygnał oznajmi wyłączenie napędu ogólnego, należy niezwłocznie wyłączyć napędy obrabiarek.

§ 4. Obrabiarki powinny być tak ustawione i umocowane do fundamentu bądź podstawy, aby można było bez niebezpieczeństwa dla otoczenia dokonywać przy nich wszelkich czynności, związanych z pracą na obrabiarce.

§ 5. 1. Przy obrabiarkach i ich napędzie należy stosować w miarę możliwości smarowanie samoczynne.

2. Pył drzewny, trociny i wióry powinny być chwywane możliwie w miejscu ich powstawania i odprowadzane w sposób zapobiegający ich gromadzeniu się i szkodliwemu działaniu na organizm.

3. Umocowanie przedmiotu obrabianego powinno być tak dokonane, aby wyrwanie przedmiotu w czasie obróbki pod wpływem sił skrawania było niemożliwe.

§ 6. 1. Naprawa obrabiarek powinna być dokonywana przez specjalną brygadę wyznaczoną do tego lub przez odpowiednio wykwalifikowanego pracownika.